

Давно колись весела воля,
Гуляючи посеред поля,
Насіяла Васильків цілий лан.
Де взявсь Будяк, на пригорку розцвівся,
Пишається, неначе пан.
І просторікать заходився:
— Ой ви, Василечки, бадиллячко дурне!
Чи бачите мене?
Я вище вас, мене усюди видно,
Не тільки вам, усім завидно,
Красуюся, як в огороді мак,-
На те ж то я й Будяк! —
Василечки зашамотіли
І нічогісінько сказати не схотіли,
А він базіка знов: — На вас я подивлюсь —
І засміюсь;
Химерні ви, малі, мене ж усяке знає:
Червона голова, ще й медом припахає,
Та тільки зась! Мене
Ніякая скотина не нюхне! —
Не втерпіли Васильки, обізвались:
— Що ж будемо робить — такі вже повдавались!
А все ж таки і ми
Буваєм між людьми:
Світилочки нас на весілля просять,
Ще й стьожечками приберуть;
Нас на йордань зимою носять
І на кутю на покуті кладуть.
Ти через лад пишаєшся, Будяче;
Гляди, базікання ледаче
До лиха доведе...
Он-он косар іде!.-
Будяк спесиво подивився,
Ще більше розходився:
— Косар?! Нехай лиш вражий біс

Поткне свій простий ніс,
То й знатиме — варене чи печене,
На те колючки є у мене!-
Іде Косар і, може б, проминув,
Будяк його колючками шпигнув.
Розсердився козак — і замахнув косою...
Пропала чвань з дурною головою!
Василечки ростуть собі, цвітуть,
Їх гріє сонечко, і вітрик їх гойдає,
І нічка тихая росою умиває;
Кругом, як рай: і бджілочки гудуть,
І пташечки, радіючи, співають,
Трудящу долю звеселяють,
І всім дарма,
Що Будяка на пригорку нема.

Давно на світі ходить рада,
Що гріх пишатися і других зневажать,
А треба пам'ятать:
Хто вище злізе, дужче пада.
1891.